

PIPPA WRIGHT

LAAT MIJ
MAAR
SCHUIVEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Unsuitable Men

Uitgave

Pan Books, an imprint of Pan Macmillan Ltd, a division of Macmillan Publishers Limited,
London

Copyright © 2012 by Pippa Wright

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Roderick Field

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3531 6

ISBN 978 90 443 3557 6 (e-book)

D/2012/8899/98

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

[www.twitter.com/troisverres](https://twitter.com/troisverres)

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de zeven jaar dat ik bij het tijdschrift *Country House* heb gewerkt, ben ik maar één dag ziek thuisgebleven, dus misschien was het niet verrassend dat het nogal de aandacht trok toen ik de dag nadat het na elf jaar uit was met mijn vriend weer op kantoor kwam. Hoewel Amanda, mijn baas, precies wist waarom ik thuis was gebleven, vonden de anderen het een intrigerend en geheimzinnig mysterie dat ik woensdag niet was komen opdagen, en dat zegt waarschijnlijk genoeg over hoe opwindend het dagelijks leven daar is. Echt, ik ben geen blozend voorbeeld van blakende gezondheid. Ik denk alleen heel bijgelovig dat als ik een dagje ziek thuisblijf zonder halfdood te zijn, ik een ernstige ziekte over me afroep. Ik vind een dagje thuisblijven om lichtelijk snuffend naar *Come Dine With Me* te kijken een soort smeken om kanker te krijgen. Mijn collega Ticky klaagt altijd dat het niet eerlijk van me is om mijn bacillen op kantoor te verspreiden, maar ik zie haar niet zo gauw mijn achterstallige werk overnemen, dus wat mij betreft houdt ze elke keer dat ik een beetje hoest dat maskertje maar voor en boent ze haar bureau met ontsmettingsmiddel.

In een andere werkomgeving, met supermoderne apparatuur, zou ik vanuit huis via internet kunnen werken, ook al weet ieder-

een dat het een eufemisme is voor de hele dag in een koffietent taartpunten naar binnen werken en af en toe kijken of er een mailtje voor je is gekomen. Maar bij *Country House* – opgericht in 1886 en gelezen door ongeveer 1886 personen, volgens de flauwe mop op kantoor – is een BlackBerry niets anders dan zomerfruit waarover elke september wordt geschreven, met recepten voor moes en al.

De interesse in mijn terugkeer zou onze meewerkend redacteur Noonoo von Humboldt ongetwijfeld deugd hebben gedaan, want deze veel gefotografeerde dame met lange benen en een schitterende haardos vindt dat ze er recht op heeft in het middelpunt van de aandacht te staan. Ze liep door de gangen van onze burelen alsof ze over de catwalk schreed, schuddend met haar haren en haar pashmina zo nonchalant over haar schouders gedrapeerd dat ze er jaren op moet hebben geoefend. Maar ik had me bij *Country House* altijd zo onopvallend mogelijk gedragen, letterlijk en figuurlijk, en vandaag hield ik mijn blik dan ook strak op het tapijt gevestigd terwijl ik langs mijn gedeelde werkkamer rechtstreeks naar het personeelskeukentje liep. Ik hoopte daar even te kunnen bijkomen voordat ik zou worden ondervraagd, maar ik had kunnen weten dat de echte roddeljager zou beseffen dat dit een uitstekend jachtterrein was. En inderdaad, van achter de koelkast kwam de hooggeboren redactie-assistent Ticky Lytton-Finch tevoorschijn, die vond dat iedereen bij haar moest uithuilen, of je dat wilde of niet.

Met trillende neusvleugels riep ze bekakt uit: ‘O, Aurora Carmichael, wat is er in ’s hemelsnaam gebeurd?’

‘Hoi, Ticky,’ zei ik gelaten, en ik wikkelde de sjaal van mijn hals. Het had geen zin een ontsnappingspoging te wagen. Ik kon alleen maar hopen dat ze me niet totaal hysterisch zou maken. Veel zou daar trouwens niet voor nodig zijn, want ik voelde me al op het randje.

‘Met “hoi, Ticky” kom je niet weg, hoor! Waar was je? Zeg nou niet dat je ziek was, want je laat nooit de gelegenheid voorbijgaan je smerige bacillen over mijn bureau te hoesten.’

‘Nee, ik was niet ziek,’ gaf ik toe.

‘Maar je ziet er wel vreselijk uit,’ zei Ticky, en ze kwam dichterbij staan. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik heb ruzie met Martin gehad,’ bracht ik gesmoord uit. Ik kneep mijn lippen op elkaar opdat die niet zouden gaan trillen, want ik was vastbesloten niet te gaan huilen waar Ticky bij was, de emotiezuigende vampier van kantoor. Ze leefde van andermans ellende. Haar bruine kraal oogjes lichtten op wanneer ze ook maar een glimp van tranen opving, en ze kon een snikkende assistente in de toiletten al van grote afstand ruiken. In de twee jaar dat ze hier werkte, had ik haar uit nietsvermoedende slachtoffers elk detail over hun gevoelsleven zien trekken. Ze konden niet weten dat haar interesse in elk klein incident niets te maken had met bezorgdheid, maar alles met de opwinding die ze in hun plaats beleefde.

‘Martin, de jongste directeur bij de accountantfirma?’ vroeg Ticky. Ze kwam nog dichterbij omdat ze me ervan verdacht in snikken uit te gaan barsten. ‘Meneer Excel? Martin, die al elf jaar lang je vriend is? Martin, je eerste vriend ooit?’

Ze tuurde in mijn ogen, die rood en dik genoeg waren om haar de ammunitie te geven voor een grootse aanval op mijn persoonlijk leven, en ik moest heel erg mijn best doen om niet in te storten waar ze bij was. Dus knikte ik alleen maar bevestigend.

‘Wat voor ruzie dan? Zo’n ruzie waarna je uit elkaar gaat?’ vroeg ze.

‘Ja. Nee. Ik bedoel, dat weet ik niet,’ antwoordde ik.

‘Je weet het niet? Hoe kun je dat niet weten? Jullie zijn uit elkaar of jullie zijn niet uit elkaar.’

‘Ik ben voor een poosje het huis uit gegaan,’ mompelde ik. ‘Tijdelijk, dus.’ Natuurlijk was het tijdelijk. Martin had beslist last van een vlaag van verstandsverbijstering. Ik wist zeker dat hij het niet echt zo had bedoeld. Over een paar dagen zou hij tot zichzelf zijn gekomen en dan kon ik weer naar huis, waar ik hoorde.

‘Het huis uit? Waarheen dan?’ drong Ticky aan. Het had me niet

verbaasd als ze een paar vellen papier tevoorschijn zou hebben gehaald om aantekeningen te maken die ze later handenwrijvend en met haar tong klakkend na kon lezen.

‘Gewoon, bij mijn tante,’ antwoordde ik.

‘Je tante in Clapham?’ vroeg Ticky. Wat had ze toch een fenomenaal geheugen... ‘Is haar huis niet een soort, eh, pension voor gestoorde lui?’

‘Het is een pension voor acteurs. In de loop der tijd hebben er heel wat beroemdheden gelogeed, weet je.’ Ik moest opkomen voor het huis van mijn tante, vond ik. Hoewel het waar is dat ik het er in het recente verleden wel eens over heb gehad als een pension vol gestoorde lui, moest ik snel van toon veranderen nadat ik er gisteren met een tas vol spullen voor de nacht was aangekomen.

‘O ja? Wie logeren er dan nu?’ vroeg Ticky. Geïnteresseerd kneep ze haar ogen half dicht.

‘Nou, eigenlijk niemand in het bijzonder,’ gaf ik toe. ‘Een heleboel acteurs moesten verkassen omdat er iets met de afvoer was. Daarom was er een kamer vrij voor mij.’ Ik zag Ticky’s ogen glazig worden zodra het tot haar doordrong dat ik niet ging onthullen dat George Clooney op een zolderkamertje bij mijn tante ondergedoken zat.

‘Nou ja, laat maar zitten, Roars. Vergeet de afvoer en ga terug naar Martin. Dit is iets heftigs, iets heel heftigs. Hoe voel je je eronder?’ Ze omklemde mijn onderarm met twee handen. Misschien denk je dat het een meelevend gebaar was, maar ik wist wel beter. Het was een goed geoeffende houdgreep om te voorkomen dat ik ertussenuit kneep.

‘Hoe denk je dat ik me voel?’ snauwde ik, en ik probeerde me los te rukken.

Ticky hield me stevig vast. Met die olifantenhuid van de allerbekaksten zou ze er geen moment aan twijfelen dat haar bemoeienissen misschien ongewenst waren, maar wel noodzakelijk.

‘Vreselijk, ellendig, rot, verslagen. Alsof je leven beëindigd is,’

opperde ze. ‘Je kunt niet eten, je ligt ’s nachts huilend wakker, je moet kotsen bij de gedachte aan hem met een ander...’

‘Dit doet weinig goed, Ticky,’ zei ik, en het lukte me mijn arm uit haar greep te krijgen. Echt Ticky om van Martin het ergste te denken. Vroeger had ze altijd over hem gezegd dat hij een saaie nerd was, maar nu we uit elkaar waren bestempelde ze hem ineens als een verraderlijke rokkenjager. ‘Er is geen ander.’

‘Hm. Dat denk jij.’ Ze zei het op de ergerlijke toon van iemand die meer weet, ook al had ze Martin slechts één keer gezien, een halfjaar geleden, en leek ze zich verder nauwelijks bewust van zijn bestaan.

Ik sloeg mijn ogen ten hemel. Ze begreep niets van de stress die Martin had ondergaan sinds hij tot directeur was gepromoveerd. Hij had tot laat doorgewerkt, hij had in de weekends gewerkt, hij was doodmoe thuisgekomen en had zich zonder een woord te zeggen op bed laten ploffen. Hij had helemaal geen tijd gehad voor een ander.

‘Krop het niet op, Rory,’ zei Ticky, die had geraden dat ik haar niet alles vertelde wat ik dacht. ‘Dat is hoogst ongezond. Je kunt beter jezelf uiten, dingen met anderen delen.’

‘Zeker met jou?’ In de tijd dat we nu samenwerkten, hadden we nog niet eens een KitKat van de buurtsuper gedeeld. En nu verwachtte ze dat ik mijn diepste gevoelens met haar zou delen?

‘Weet je, ik kan echt heel, heel goed luisteren,’ dramde ze door. ‘Ik bedoel, je zult er toch over moeten praten, want dit is misschien wel het ergste wat je ooit is overkomen. Toch?’

Afwachtend hield ze haar hoofd schuin. Ik zei niets. Ik wist best dat het geen retorische vraag was. Ticky zou het geweldig vinden als ik dit moment had uitgekozen om haar te vertellen dat ik wel ergere dingen had meegemaakt, en dan zou ze dat fijn kunnen uitpluizen.

‘Nee? Nou, dat moet haast wel. Ik bedoel, het komt al hard aan als het op je zestiende of zo uitraakt met je eerste vriendje, maar op je negenentwintigste? Alleen en onbemind dertig worden? Ter-

wijl je biologische klok doortikt en je eileiders met de dag verder verschrompelen? Dat moet een afschuwelijke gedachte zijn.'

Ik deed mijn best met mijn kopje thee de deur te bereiken, maar Ticky versperde de weg door haar handen tegen de deurposten te zetten.

'Weet je wat pas afschuwelijk is, Ticky?' vroeg ik gespannen. 'Dit gesprek. Zou je me nu alsjeblieft met rust willen laten?'

Ze keek naar de grond en schudde meelevend haar hoofd. Toen keek ze op en zei alsof ze het zelf had bedacht: 'Ik denk dat we je beter een poos met rust kunnen laten, Roars.'

'Dank je.'

'Laat maar. Ik bedoel, ik begrijp heel goed dat je op dit moment rust nodig hebt om alles te kunnen verwerken. Maar als je erover wilt praten, vergeet dan niet dat ik er voor je ben. Wanneer je maar wilt en zo lang je wilt. Mij kun je alles vertellen.'

Terwijl ik door de gang naar onze werkkamer liep, zag ik heel even Amanda Bonham Baillie, de hoofdredacteur, om de deur van haar kantoor kijken. Haar wenkbrauwen bewogen een fractie naar elkaar toe in een nauwelijks waarneembare frons. *Country House* was officieel namelijk tegen botox, want het werd vooral gelezen door frisse plattelandsdames van een bepaalde leeftijd van wie de kleren altijd onder het hondenhaar zaten. Maar het had misschien meer met de cosmetische invloed van de grote stad te maken dat Amanda's gezicht geen emoties kon vertonen.

'Alles weer in orde, Rory?' vroeg ze, alsof het niet meer dan een etmaal duurde om een jarenlange relatie te verbreken, uit de gezamenlijke woning te trekken en je over een gebroken hart heen te zetten.

'Ja, Amanda,' zei ik plichtsgetrouw, wetend dat ze in tegenstelling tot Ticky ontzet zou zijn als ik in snikken uitbarstte en haar in een Marni-jasje gehulde schouders zou doordrenken met tranen.

'Ik vind het heel naar voor je, van Matthew,' zei ze vriendelijk.

'Martin. Hij heet Martin, Amanda.'

'Martin, natuurlijk.' Haar frons werd een ietsepietsie dieper.

‘En Rory, zou je er alsjeblieft aan willen denken me Maaahn te noemen?’

Hoe ik ook mijn best deed, het lukte me maar niet Amanda Maaahn te noemen. Alle anderen op het werk deden dat wel, maar ik kreeg het niet over mijn lippen. Niet omdat ik vond dat het respectloos klonk tegenover mijn baas, maar omdat ik niet bekakt genoeg was om zoveel klinkers achter elkaar te kunnen uitspreken. Bij mij klonk het als: Man. En wanneer ik dat zei, trok ze haar neus misprijzend op, voor zover dat ging. Om het goed te doen, moest ik me zo’n nep buitenlands accent aanmeten, zoals die opschepperige lui die Parijs Parie noemen, en die achter in hun keel gaan praten bij een Duits woord. Ik kreeg dat Maaahn gewoon niet uit mijn mond.

Het had me jaren gekost om te leren hoe ik de namen van de redacteurs bij *Country House* moest uitspreken. Wie zou kunnen raden dat de naam Featherstone werd uitgesproken als Fansjow? Of dat de personal assistant van Amanda, Catherine, erop stond dat haar naam werd uitgesproken als Katrina, gewoon om ordinaire wezens zoals ik voor de gek te houden. Trouwens, iedereen noemde haar Orkaan omdat ze de neiging had dramatisch te doen. Felix Appleby stond bekend als Flickers. Natalia von Humboldt luisterde uitsluitend naar Noonoo, en het duurde maanden voordat het tot me doordrong dat Ticky gewoon Victoria was gedoopt. Achter elke bijnaam zat een grappig verhaal dat meestal niet werd uitgelegd, omdat bijna iedereen bij het tijdschrift elkaar al van jongs af aan kende. Als je geen bijnaam had gekregen, kwam dat alleen maar omdat je naam zo bijzonder was dat niemand er iets van zou durven maken. Een goed voorbeeld daarvan was onze literatuurredacteur: Lysander Honeywell.

Ik had altijd vermoed dat ik mijn eerste baan na mijn studie hier had gekregen omdat de vorige hoofdredacteur, de oude meneer Betterton, een telg uit de familie die al honderdvijftig jaar eigenaar van het blad was, geheel ten onrechte dacht dat mijn ongebruikelijke voornaam me als een van hen bestempelde. Het zou niet bij

hem opkomen dat mijn moeder me had vernoemd naar de prinses in Doornroosje. Echter niet de Schone Slaapster uit het sprookje van Grimm; mijn moeder had zich door Disney laten inspireren. Omdat meneer Betterton mensen aannam op uiterlijk, groef hij niet erg diep tijdens het sollicitatiegesprek van ruim een kwartier. En ik denk ook niet dat hij veel van dat gesprek kon verstaan, want zijn gehoorapparaat liet een angstaanjagende fluittoon horen. En ik denk ook niet dat hij mijn cv had gelezen, waarin stond dat ik openbaar onderwijs had gevolgd en niet op een dure kostschool had gezeten. Pas toen ik er al een jaar werkte hoorde ik hem tegen iemand zeggen dat hij dacht dat Rory Carmichael achteraf misschien toch geen lid was van de familie Carmichael in Norfolk.

Tegen de tijd dat Ticky onze werkkamer in kwam, stond mijn computer aan en hoefde ik niet eens net te doen alsof ik omkwam in het werk. Er waren 167 mailtjes van de vorige dag, en hoewel Ticky bij de meeste in de CC stond, had ze er zoals gewoonlijk niet één afgehandeld. Als redactieassistent viel ze onder mij. Maar met Amanda's zwijgende goedkeuring besteedde ze haar tijd aan netwerken. Ze ging lang lunchen, ze ging om vijf uur weg om iets te gaan drinken met contacten – daarmee bedoelde ze vroegere vriendinnen van school – en op vrijdag ging ze om twaalf uur al weg voor een weekendje buiten, waar ze kon spreken met bejaarde en gefortuneerde heren van wie Amanda dacht dat ze nuttig konden zijn omdat ze *Country House* misschien toestemming zouden geven een artikel aan hun landhuizen te wijden. Ticky zei dat dit moordende programma zo uitputtend was dat ze geen tijd had voor de andere eisen die het werk aan haar stelde, en dus kwam het meeste op mijn bordje terecht.

Ik besepte dat het geen zin had om over Ticky's werkontwikkend gedrag te klagen. Ze zou toch maar bij het tijdschrift blijven totdat ze een echtgenoot zonder kin kreeg die haar in zijn landhuis zou installeren. Dat had ik met haar voorgangers zien gebeuren. Het baantje was voor haar slechts een leuke afleiding met een salaris

dat iets gezelligs toevoegde aan de maandelijksse toelage van haar ouders.

Blijkbaar had ik in haar richting gekeken, want ineens draaide ze haar hoofd naar mij om.

‘Klaar om erover te praten, Roars?’ vroeg ze. ‘Zullen we na het werk iets gaan drinken?’

‘Nee, dank je,’ antwoordde ik, en ik richtte me weer op het werk.

‘Toch niet omdat je blut bent, hè?’ vroeg Ticky. ‘Want ik ben best bereid je te trakteren. Ik bedoel, februari is toch al zo’n sombere maand, en al helemaal als je niet genoeg hebt om je leed mee weg te drinken.’

‘Ik kan me heel goed een glas wijn veroorloven, Ticky, dank je,’ reageerde ik boos.

Misschien had ik dankbaar op haar aanbod moeten ingaan, maar de niet zo subtiele suggestie dat ik een proleterige armoedzaaier was, vond ik moeilijk te negeren. Soms had ik het gevoel dat de anderen bij *Country House* me als een liefdadigheidsgeval zagen, zoals een Afrikaans weesje naar wie ze geld stuurden om hem een beter leven te bezorgen. Een leven zoals zij dat leidden, uiteraard. Ze konden zich vast niet voorstellen dat ik heel tevreden was met mijn eenvoudige bestaan. Noonoo snapte niet dat ik haar overbodig geworden pashmina’s niet wilde. Dat was niet uit trots, maar omdat ik er nog niet dood met eentje gezien wilde worden.

Om de waarheid te zeggen snakte ik naar een glas wijn – ja, ook op dit vroege tijdstip – maar ik wilde het met niemand over Martin hebben. Ik had mijn moeder er nog niet eens over gebeld. Als dit een comedy op tv was, zou ik nu in een café op een bank zitten, omringd door mijn vriendinnen die allemaal zeiden dat mannen rotzakken waren. Maar was het de moeite waard om mijn studievriendinnen, die over het hele land waren uitgewaaid, bij elkaar te roepen voor iets wat waarschijnlijk vals alarm was? We waren niet meer zo close als toen we nog in het huis met de muizenplaag in Warwick woonden. Ik wist dat we er voor elkaar waren,

ook al was onze reünie om de twee jaar. Maar ik had geen van hen de afgelopen maanden gesproken. En om heel eerlijk te zijn had ik het gevoel dat ze Martin niet in hun hart hadden gesloten. Als ik hun nu over onze ruzie vertelde, zouden ze later misschien voorin genomen zijn tegenover hem.

Ticky verstoorde mijn gedachten, ze gaf het maar niet op. ‘Weet je, je kunt het niet voor eeuwig opkroppen, Roars.’ De uitdrukking op haar gezicht suggereerde onzelfzuchtig altruïsme, maar dat werd tegengesproken door het snelle tikken met haar pen op het bureaublad, alsof ze de seconden telde totdat ik brak.

‘Als ik erover wil praten, zal ik jou dat als eerste laten weten, Ticky,’ loog ik. Toen ze tevreden knikte, dacht ik dat ik haar te pakken had. Echt, het moest wel heel vreemd lopen als ik niemand anders meer had dan haar om in vertrouwen te nemen, de verwende, emotionele parasiet.

Maar dat was voordat de e-mail van Martin binnenflopte. Mijn hart maakte een sprongetje. Was hij al zo snel van gedachte veranderd? Wilde hij dat ik thuiskwam? Mijn tas stond ingepakt op mijn kamer bij tante Lyd, klaar om mee te nemen zodra hij groen licht gaf.

Dit stond er in de e-mail:

Beste Rory,

Zaterdagochtend tussen 10 en 12 u heb ik golfles. Het lijkt me het beste dat je dan je spullen komt ophalen, want ik denk niet dat we nog eens van jouw hysterische gedrag zoals gisteren willen genieten. Voor allebei zal dit de eenvoudigste oplossing zijn.

Het beste,

Martin

Een paar tellen later snikte ik het uit op de schouder van Ticky, alsof ze de enige vriendin was die ik in de hele wereld nog had.